

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558649424/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

bort, og bad Bisp'en selv være Læge, siden han troede at forstaae Konsten bedre.

Bisp Peder blev næsten altid vred og opfarende, naar han havde en Sorg at kæmpe mod, som han ikke vilde give efter for, og da gik det altid ud over den første den bedste, han traf paa; men snart fortrød han sin Hefthighed, og den, der ved en saadan Leilighed var bleven fornærmet af ham, var altid vis paa, snart at see Prover paa hans Hjertensgodhed og kjærlige Sindelag.

Medens Bisp Peder endnu gav sin Ængstelighed for Saxo Luft i vrede Yttringer mod den bortgangne Mester Gregor, traadte gamle Martin ind til ham og bad ham komme til den Syge, som var vaagnet urolig og havde forlangt Skriftemaal og Sacrament.

I største Hast iførte Bisp'en sig sin Ornat, tog de hellige Naademidler i Haanden og gik med dyb Smerte til den kjære Syge, efterat han først havde befalet Martin at blive uden for og forbyde Alle og Enhver Indgangen.

Da Bisp'en traadte ind i Sygestuen, syntes Saxo at være indslumret igjen, og der var dødsstille. Bisp Peder traadte sagte ind i den dunkle Alkove, hvor han satte sig ved Hovedgjærdet, uden at bemærke Carl, som sad skjult af Alkovetæppet ved Foden af Sengen og bad med foldede Hænder, under stille Taarer.

Da aabnede Saxo sine Øine og kjendte Bisp'en. «Mit Timeglas er nær ved at udrinde – begyndte han – ingen svar forsætlig Brøde betynger mit Hjerte; men beed den forbarmende Gud for sin korsfæstede Søn og sin evige Kjærligheds Skyld tilgive mig hvad jeg af menneskelig Skrøbelighed har syndet i denne Verden! En svar Mistanke forurodiger mig endnu forunderlig, og jeg kan ikke døe, førend jeg har bevaret den hos Eder, under Kirkens hellige og ubrødelige Taushedssegl.» Her reiste han sig halvt i Leiet og saae ud i Stuen; men da han intet Menneske blev vaer, lagde han sig betrygget tilbage. «Maaskee er denne Mistanke selv en syndig og fordømmelig Tanke – vedblev han – men er den falsk, saa beed Gud tilgive mig den for min Kjærligheds Skyld til Kongen og Fædrelandet! for Verden har jeg fortiet den; men for Kirkens hellige Domstol maa jeg i min Dødsstund indstævne som 6te Knuets hemmelige Morder og som vor unge Kong Valdemars giftigste og lumskeste Dødsfjende, en Mand, som jeg aldrig har set med Legemets skuffende Syn, men som nys stod klart for mit indre ubedragelige Øie, og som jeg visselig